

ster at dømme om, men jeg vil ikke undlade at bemærke og meget stærkt understrege, at endnu mangler der Pladser paa vore Sindssygehospitalet til mange af dem, der trænger til at komme indenfor et Sindssygehospitals Mure. Jeg vil gerne, saa indtrængende jeg kan, bede den højtærede Minister drage Omsorg for, at vi indenfor de økonomiske Rammer, som vore Forhold nu en Gang tillader, skaffer Plads til de flest mulige af disse stakkels syge Mennesker. Har vi ikke Penge til et nyt Hospital — og det har vi maaske ikke —, vil jeg sige: Var det da ikke muligt at foretage en lignende Udvidelse f. Eks. ved Hospitalet i Aarhus som den, der er foretaget nede ved Oringe, det vilde afhjælpe Pladsmangelens ret betydeligt, og Beløbet til en saadan Udvidelse er jo kun ganske lille i Forhold til, hvad det vilde koste at bygge et nyt Hospital. Jeg vil meget bede den højtærede Minister tage dette Spørgsmaal op til velvillig Overvejelse. Jeg ved, at der rundt omkring i vort Land er mange Hjem, hvor man sidder og venter paa, at der kunde blive Plads til Folk, der er blevet en Byrde, en næsten utaalelig Byrde for Hjemmet.

Endelig var der et andet Spørgsmaal, som jeg ogsaa ved denne Lejlighed vil fremdrage. Det er et Spørgsmaal, der angaar disse ulykkelige Mennesker, der i deres Barndom er blevet ramt af den uhyggelige Sygdom, der hedder Børnelammelse. Det er hændt mig adskillige Gange, at jeg har truffet paa disse Mennesker, og jeg maa sige, at hvor jeg har mødt dem, har jeg følt Savnet af, at der ikke et eller andet Sted i vor Lovgivning var Bestemmelser, der tog Sigte paa at komme disse stakkels Børn til Hjælp. Mange af disse Børn er gennem denne Sygdom blevet Krøblinge for hele Livet. Det er, ligesom man ikke indenfor vor Lovgivning har været opmærksom paa disse Børns ulykkelige Stilling. Jeg har haft Lejlighed til at henvende mig forskellige Steder for at tale disse Børns Sag, og alle Vegne er jeg blevet mødt med dette: Ja, der er jo ikke anvist Midler til at komme dem til Hjælp med. Man har henvist til, at det blev Hjælpekassens Sag at komme dem til Hjælp. Ja, det skal kun lidt hjælpe, for det er jo ofte en Opgave, som overstiger Hjælpekassens Kræfter, i alt

Fald skal der en mere end almindelig god Villie til fra Hjælpekassebestyrelsens Side for at kunne hjælpe disse stakkels Børn, saa det virkelig forslaar noget. Jeg tænker her paa et bestemt Tilfælde, som foreligger hjemme i min umiddelbare Nærhed, et Tilfælde, hvor en Arbejderfamilie har et Barn, der er mærket af Følgerne af denne Sygdom og mærket i en saadan Grad, at det er helt ude af Stand til at gaa, skønt det fra Hjemmet for Vanføre er forsynet med de nødvendige Bandager. Tænk nu paa, ærede Medlemmer, at et saadant Barn er henvist til at tilbringe sit Liv indenfor et Arbejderhjemms fire Vægge uden Adgang til at faa den nødvendige Undervisning; Faderen og Moderen skal jo paa Arbejde. Et saadant Barns Lod er derfor i allerhøjeste Grad beklagelsesværdig. Det er ikke alene lukket ude fra Deltagelse i Kammeraternes glade Leg, nej, det er ogsaa lukket ude fra at faa Del i en Skoleundervisning, der muliggør, at Barnet senere kan komme i Forbindelse med, hvad der rører sig ude i Verden. En saadan Udelukkelse fra alt, hvad der kan lyse op og varme en saadan lille Barnesjæls Sind og Tanke, synes jeg i høj Grad maa føles af et saadant Barn som en Uretfærdighed. Jeg vil derfor benytte denne Lejlighed til at bede den maaske de Ministre, hvorunder saadanne Opgaver henhører, rette deres Opmærksomhed paa, at der her er et Spørgsmaal, som bør løses; de Hjem, hvis Børn rammes af denne frygtelige Sygdom, har et rimeligt Krav paa, at Samfundet kommer dem til Hjælp med at bære denne Byrde, under hvis Vægt det enkelte Hjem tvinges i Knæ. Hvorledes denne Opgave skal løses og løses paa bedste Maade, skal jeg ved denne Lejlighed ganske afholde mig fra at give Anvisning paa. Hovedsagen har for mig været her at vække Opmærksomhed for disse Børns ulykkelige Tilværelse og vække Interessen for at komme disse stakkels Børn til Hjælp, vel at mærke en Hjælp, der ydes paa en saadan Maade, at navnlig Børn fra de fattigste Hjem kan faa den Undervisning, den Oplærelse, som de i saa høj Grad har Krav paa.

Jeg vil dernæst henlede det høje Tings og den højtærede Socialministers Opmærksomhed paa et andet Spørgsmaal, der